

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 7.

Ljubljana, dne 1. julija 1896.

IV. tečaj.

Mama so razsodili.

»Mama, ali bo kmalu praznik sv. Alojzija?« popraševala je Vičičeva Ljudmila svojo skrbno mater.

»Kmalu bo, kmalu; kaj pa je, da me to poprašuješ. Sv. Alojzij je bil vse bolj pridn, kakor si ti. Ko je bil toliko star, kakor si ti, je že silno ljubil Boga in se je prav rad učil. Ti hodiš že skoraj jedno leto v šolo, pa ne vem, če si mu kaj podobna.«

Te materine besede niso bile menda posebno všeč Milki. Pa je bilo tudi prav, da so jo mama malo pokarali: saj ni bila res, da bi rekel, kaj pridna. Nū, včasih je že pogledala v abecednik, pa le pogledala. Ne vēm, zakaj ji niso ugajale črke v tih šolskih knjižicah. Najtežje si je pa zapomnila tisto kljuko, ki se ji pravi »r«. Ker pa je dobro poznala svojo mamo, je le še dalje prosila. »V šoli so nam pravili danes«, je nadaljevala z milejšim glasom, »kako častijo pridni otroci sv. Alojzija. Šest nedelj se pripravljajo na njegov praznik. Mama, jaz bi letos tudi rada opravljala tako pobožnost. Gospodičina učiteljica so nam rekli, da naj vsako nedeljo še

posebno molimo njemu v čast, ker ne moremo sedaj še več storiti.«

»Prav si povedala, pridni otroci častijo svetega Alojzija. Ali se ti tudi prištevaš pridnim? — Bomo videli; drugo nedeljo bo treba pričeti. Če boš posebno pridna, ti bom že dovolila.«

Sedaj bi bili videli Vičičevo Milko. Vsa drugačna je bila. Zjutraj ni več tako dolgo ležala v mehki posteljici. Mama so jo zjutraj le vprašali, kako dolgo je spančkal sv. Alojzij — in Milka je bila na nogah.

Bilo je ravno pred nedeljo, ko je bilo treba pričeti s pobožnostjo sv. Alojzija. Vičičeva mama so bili odšli v mesto po opravkih. Milka in njen manjši bratec Tonček sta bila posebno pridna tistega dne. Milka je šla o pravem času v šolo in tudi tako redno prišla domov. Tonček pa je skoraj celi dan vozil z lesenim konjičkom po sobi. Danes je imel še mnogo zvoziti iz kota v kot, ali kakor je sam sè seboj govoril, »iz Trsta na Dunaj«.

Nista bila še dolgo sama v sobi, pa pride Potočnikova Ivanka obiskat Milko. To vam moram pa le še povedati, da je bila Ivanka sicer prav pridna, le včasih — dobro si zapomnite, da pravim le včasih — so jo prijele »muhe«. Rada je namreč ponagajala tistim, ki niso v šoli dobro znali ter so morali po šoli še sedeti v klopih, dokler se niso vsega naučili. Milki je bilo prav všeč, da je prišla k nji Ivanka. Sklenili so, da gredó vsi trije na vrt malo poskočit. Že so hoteli zapustiti sobo, kar se spomni Milka, da utegnejo priti ravno v tem času mama domov. Zato se je hitro skesala ter prosila Ivanko, da sta poprej še spisali »nalogo«. In prav je bilo tako; kajti dobro sta začeli pisati, že stopijo mama v sobo.

»Kaj pa delaš, Milka?« poprašajo.

»Nalogo pišem, potem se moram pa še naučiti tisto pesmico 'veseli učenec'. Za jutri imamo mnogo dela. Potočnikova Ivanka mi malo pomaga.

Še nikoli niso bili mama tako zadovoljni sè svojo hčerko, kakor tisti dan.

Prišla je nedelja in ž njo začetek pobožnosti v čast sv. Alojziju. Milka je prav zgodaj vstala, da bi šla

v cerkev. Kar zagleda na steni krasno podobo, ki je kazala na sv. Alojzija pri molitvi. Svetniček je klečal sè sklenjenima rokama pred sv. križem. Zraven njega je stal v beli obleki njegov angeljček varih z belo lilijo v roki. Gori visoko v oblakih pa so se kazali drugi okroglolični angeljčki, ki so peli in godli ter klicali svetnika k sebi v nebesa. Okoli pozlačenega okvira je bil opleten lep venček, pred podobo pa je gorela rdeča svetilka.

Mala Milka ni vedela, kaj bi storila samega veselja. Tekla je klicat Tončka. Bratec je pa le zaspano privzdignil glavico. Prstek je vtaknil v usta in najrajše bi bil jokal. Le ko je zagledal rdečo lučico na steni, se je skobacal iz posteljice ter je lezel pred podobo. Mama, ki so vse to opazovali skrivaj, so pristopili k njima ter razložili, kaj pomeni slika. Tudi so jima obljubili, da bodo sami ž njima molili vsako nedeljo zvečer v čast sv. Alojziju.

Lepa je bila ta pobožnost. Po večerni molitvi so klečali vsako nedeljo mama, Milka in Tonček tam pri steni, na kateri je visela tista lepa podoba. Mama so prebrali iz drobne knjižice nekoliko dogodkov iz življenja sv. Alojzija, potem so vsi trije glasno molili, slednjič so pa še zapeli tisto:

Stoterni naj pozdrav
 Doní Ti iz nižav, o sv. Alojzij!
 Ti moj si pomočnik,
 Pri Bogu priprošnjik, o sv. Alojzij!

Tonček res še ni znal peti kaj posebno. Samo konec »o sv. Alojzij!« je malo poskusil. Pa kaj hočemo; saj je bil še majhen.

Prišel je slednjič zadnji dan čiščenja angeljskega mladeniča. Bil je praznik sv. Alojzija. Pri Vičičevih so zopet molili in peli, kakor že toliko nedelj. Ker so imeli mama še nekaj opraviti v kuhinji, zato sta ostala po molitvi otroka sama v sobi. Tonček je posebno danes ogledoval podobo. Kar se spomni ter začne praviti sestrici, da se mu angeljček na podobi skoraj lepši dozdeva, kakor sv. Alojzij. S temi besedami se je bil pa silno zameril Milki. Hitro je tekla praviti materi, kaj je rekel bratec. Mama so bili sicer nekoliko v zadregi,

kako bi oba potolažili. Slednjič so pa vendar šli v sobo ter so rekli:

»Če hočeta biti kaj podobna sv. Alojziju, se mi ne prepirajta ne danes, ne nikoli. Bodita le tako pridna in pobožna, kakor je bil ta mladenič, pa bo vaju rad imel angeljček in sv. Alojzij in bosta tudi vidva kdaj videla, kako ljubijo angeljčki v nebesih sv. Alojzija.«

Kaj niso prav razsodili? — Prav, prav!

Fr. — ek.

V postelji.

Sveta Mati božja,
Ki sediš v nebesih zlatih
Tam pri angeljcih krilatih,
Tebi se zahvalim,
Da si bila meni revi
Zvesta varhinja po dnevi,
Da si me dobrotno
Pred nevarnostmi branila,
Koder sem čez dan hodila.

Prosim tebe, vari
Tudi v noči me prav zvesto
In pripelji me na mesto,
Koder ti krajuješ,
Da bom angeljce poznala
In pri njih se radovala.
Vari tudi mamó,
Ki prav čedno mi popravi
Vsak dan laščeke na glavi,

Mi kupuje ‚punčke‘
In o tebi mnogo pravi.

— r —

Koncem šolskega leta v slovo.

Danes šolo smo zvršili,
Radost polni nam srcé:
Z nami pa se veselé
I gojitelji nam mili.

Tukaj smo se danes zbrali,
Zadnjič zbrali se v slovó:
Srce bije nam močno,
Toda česa bi se bali?

Mnogo so za nas skrbeli,
Trudili so se za nas:
Prišel pa je srečni čas,
Da so nas otrok veselí.

To vam govori srcé:
Hvala vam gojiteljem,
Hvala vam učiteljem —
Z Bogom! Zdaj domov — juhé!

A. P.

